

Sygn. akt XVII AmE 91/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w następującym składzie: Przewodniczący:
SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: stażysta Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania T. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. C. z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 20 czerwca 2013 r. znak (...) (...)-(...)

oddala odwołanie;

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmE 91/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. znak (...) (...) (...) (...), na podstawie art. 35 ust. 3, w zw. art. 50 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, dalej: PE), w zw. z art. 17 i art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. nr 220, 1447 z późn. zm.) odmówił udzielenia przedsiębiorcy T. C., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. C. z siedzibą w P. (przedsiębiorca, powód) koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

(decyzja, k. 3-4)

W dniu 4 lipca 2013 r. (data stempla pocztowego) T. C. złożył odwołanie od powyższej decyzji Prezesa URE.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 50 ustawy Prawo energetyczne,
2. art. 7, 11 i art. 80 kpa.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchYLENIE zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że ocena stanu faktycznego i prawnego dokonana przez Prezesa URE jest niesprawiedliwa i krzywdząca oraz wykracza poza zasadę swobodnej oceny dowodów. Powód stwierdził, że spełnia

wszystkie warunki wymagane do uzyskania koncesji, a popelnione przez niego występki nie mają żadnego związku z koncesjonowaną działalnością gospodarczą. Decyzję Prezesa URE o odmowie udzielenia koncesji przedsiębiorca ocenił jako arbitralną i wydaną z uwagi na zbyt rygorystyczne wymagania organu koncesyjnego, wykraczające poza te, które zostały określone w Prawie energetycznym i ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Zdaniem skarżącego w sytuacji, gdy spełnia on formalne wymogi dotyczące przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji na obrót paliwami ciekłymi, Prezes URE nie miał podstaw do uznania, że powód nie daje rękojmi należytego wykonywania działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

(odwołanie, k. 6-7)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 listopada 2013 r. (data stempla pocztowego) Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Prezes URE wskazał, że przed wydaniem decyzji o udzieleniu koncesji, na podstawie art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest uprawniony do sprawdzenia podanych przez wnioskodawcę faktów w celu sprawdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania objętej koncesją działalności gospodarczej i daje rękojmię prawidłowego wykonywania tej działalności. Na podstawie zebranych informacji uznał, że wnoszący o udzielenie koncesji przedsiębiorca takiej rękojmi nie daje. Mając na uwadze, że koncesja jest swego rodzaju gwarancją dla uczestników rynku, że koncesjonowany przedsiębiorca daje rękojmię prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, Prezes URE uznał, że powód nie spełnia przesłanek udzielenia koncesji, co uzasadniało wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia.

(odpowiedź na odwołanie, k. 16-21)

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem z dnia 4 grudnia 2012 r. przedsiębiorca T. C., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. C. z siedzibą w P. wystąpił do Prezesa URE o udzielenie koncesji na hurtowy zakup oraz hurtową sprzedaż paliw i produktów pochodnych, tj. benzyny silnikowej innej niż benzyny lotniczej oraz oleju napędowego, na czas oznaczony wynoszący 15 lat.

Zgodnie z wnioskiem działalność koncesjonowana powoda miała polegać na hurtowym zakupie oraz hurtowej sprzedaży benzyny silnikowej i oleju napędowego. W ramach tak prowadzonej działalności powód zamierzał nabywać hurtowe ilości paliw od krajowych, koncesjonowanych dystrybutorów i producentów tych paliw, a następnie dostarczać je w postaci zorganizowanych dostaw swoim klientom w kraju bez konieczności ich przechowywania, czy magazynowania w trakcie procesu handlowego. W tym celu zamierzał zawierać umowy handlowe z odpowiednimi dostawcami, przewoźnikami i odbiorcami. Powód w ramach prowadzonej działalności koncesjonowanej nie planował dysponować żadną infrastrukturą techniczną, która mogłaby być wykorzystywana do przechowywania, załadunku, przeładunku oraz transportu paliw płynnych. Zamierzał ułożyć takie relacje handlowe z dostawcami, aby zapewnić sobie możliwości korzystania z ich infrastruktury technicznej w miarę swoich potrzeb tj. na bieżące zamówienia, bez konieczności jej posiadania, jak również bez ponoszenia stałych kosztów z tym związanych. Działalność miała sprowadzać się do znalezienia odpowiedniego dostawcy oraz klienta. Paliwa miały być dostarczane przez dostawcę z wykorzystaniem posiadanych przez niego środków technicznych do wskazanego przez powoda miejsca odbioru przez klienta. Dostawy paliw ciekłych miały być, w sensie technicznym, obsługiwane w całości przez dostawcę z wykorzystaniem jego infrastruktury technicznej. W pozostałym zakresie obsługa miała być realizowana przez koncesjonariusza, natomiast procedura kontroli jakości czy pobrania próbek, podpisywanie dokumentów kontrolnych i magazynowanych oraz inne niezbędne czynności wykonywane na etapie przekazywania towaru klientowi. Płatność na rzecz dostawców miała być dokonywana przed wydaniem towaru klientowi, natomiast klienci mogliby korzystać z odroczonej terminowości płatności. W związku z powyższym powód zamierzał wybierać klientów z dobrą kondycją finansową. W wyjątkowych sytuacjach, gdy dostawca nie mógłby dysponować własnymi środkami transportu

mógłby skorzystać z usług transportowych dodatkowego, wyspecjalizowanego przewoźnika. Wówczas towar miał być wydawany przez dostawcę wskazanemu przez powoda przewoźnikowi.

(dowód: wniosek o udzielenie koncesji, k. 1 – 5 akt adm.)

Zakładany przez powoda obrót w pierwszym roku związany z koncesjonowaną działalnością wynosił ok. (...) mln zł. Zakładał sprzedaż w wielkości około (...) litrów miesięcznie, w proporcjach 60% dla oleju napędowego (ON) i 40% dla benzyny (PB).

(dowód: oświadczenie powoda, k. 9 akt adm.)

Według zaświadczenia wystawionego przez (...) Spółka Akcyjna w dniu 19 listopada 2012 r. powód posiadał w tym banku na dzień 19 listopada 2012 r. saldo środków na rachunku wynosiło 184.700,00 zł.

(dowód: zaświadczenie banku, k. 14 akt adm.)

W związku z zamiarem podjęcia koncesjonowanej działalności powód zawarł umowy przedwstępne z przyszłymi kontrahentami w ramach których, zobowiązał się do stałej sprzedaży oleju napędowego z dostawą w miejsce docelowe.

(dowód: przedwstępna umowa handlowa, k. 19-20 akt admin, przedwstępna umowa handlowa na dostawy pali, k. 21-25 akt admin., przedwstępna umowa handlowa, k. 26-27 akt admin., przedwstępna umowa handlowa, k. 28-29 akt admin.)

W dniu 2 stycznia 2013 r. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień w sprawie oraz przedstawienia brakujących dokumentów w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

(dowód: wezwanie k. 31-32 akt admin.)

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 r. przedsiębiorca złożył wyjaśnienia i przedstawił brakujące dokumenty w sprawie. Złożył zeznania podatkowe PIT-36 za rok 2010 i 2011, a także oświadczenie o zmianie adresu siedziby. Przedstawił m.in. pełną informację z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności, bez wskazywania zakresu danych, które są przedmiotem danych o osobie.

(dowód: pismo z dnia 16 stycznia 2013 r., k. 34-44 akt admin.)

W dniu 23 stycznia 2013 r. Prezes URE ponownie wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień i przedstawienia brakujących dokumentów w sprawie w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

(dowód: wezwanie k. 45 akt admin.)

W odpowiedzi na wezwanie powód w dniu 10 lutego 2013 r. wyjaśnił źródło pochodzenia kwoty 184.700,00 zł (wg zaświadczenia z banku z dnia 19 listopada 2012 r.) wskazując, iż w dniu 16 listopada 2012 r. zawarł umowę pożyczki z bratem R. C. na kwotę 110.000,00 zł, a pozostała kwota pochodzi z dochodów jego żony A. C., z którą łączy go ustawowa wspólność majątkowa. Złożył ponadto kopie prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Częstochowie.

(dowód: pismo z dnia 10 lutego 2013 r., k. 47 akt admin., zeznanie podatkowe PIT-37, k. 48-50 akt admin., informacje o dochodach PIT-11, k. 51-56 akt admin., umowa pożyczki z dnia 16 listopada 2012 r., k. 57 akt admin., kopia wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 4 sierpnia 2011 r., k. 58-59 akt admin., kopia wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 listopada 1998 r., k. 60 akt admin.)

W dniu 27 lutego 2013 r. powód przesłał do Prezesa URE brakującą kopię wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16 marca 1999 r.

(dowód: kopia wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16 marca 1999 r., k. 62 akt admin.)

Pismem z dnia 13 marca 2013 r. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień i przedstawienia brakujących dokumentów w sprawie w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania. Pomimo wezwania przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie złożył wyjaśnień, ani wymaganych dokumentów w sprawie, w związku z powyższym w dniu 15 kwietnia 2013 r. Prezes URE po raz kolejny wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień i przedstawienia dokumentów w sprawie pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

(dowód: wezwanie k. 73 akt admin., ponowne wezwanie k. 75 akt admin.)

W odpowiedzi na powyższe wezwania przedsiębiorca w piśmie z dnia 22 kwietnia 2013 r. wyjaśnił, iż od umowy pożyczki zawartej w dniu 16 listopada 2012 r. z bratem R. C. został odprowadzony należny podatek od czynności cywilnoprawnych oraz złożył kopie wymaganych wyroków Sądu Rejonowego w Częstochowie oraz kompletną kopię wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16 marca 1999 r. Przedstawił także zeznanie podatkowe PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu w 2012 r.

(dowód: pismo z dnia 22 kwietnia 2013 r., k. 77 akt admin., kopia wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 19 listopada 2009 r., k. 78-79 akt admin., kompletna kopia wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16 marca 1999 r., k. 81-91 akt admin., zeznanie podatkowe PIT-36 k. 92-97 akt admin.)

W dniu 30 kwietnia 2013 r. powód przesłał do Prezesa URE brakującą kopię wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 sierpnia 2008 r.

(dowód: kopia wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 sierpnia 2008 r., k. 100-103 akt admin.)

Pismem z dnia 11 czerwca 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i pouczył o możliwości zapoznania się z tym materiałem oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień. W dniu 18 czerwca 2013 r. powód zapoznał się ze zgromadzonym przez Prezesa URE materiałem dowodowym.

W dniu 20 czerwca 2013 r. Prezes URE wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie ze ugruntowanym orzecznictwem sądowym koncesja na prowadzenie działalności gospodarczej jest publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznanym decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok SN z dnia 8 maja 1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157). Jako akt administracyjny konkretyzuje określone prawa, skuteczne wobec osób trzecich oraz wobec organu administracji publicznej strony w rozstrzygnięciu. (zob. C. Kosikowski, Polskie publiczne prawo gospodarcze, Warszawa 2001, s. 214).

Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 50 ustawy - Prawo energetyczne w sprawach nieuregulowanych przepisami tej ustawy w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych, w tym przeprowadzania przez Prezesa URE kontroli zgodności wykonywanej działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych z udzieloną koncesją, stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast w myśl art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Ponadto zgodnie z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca jest obowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej, w szczególności dotyczące ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego i moralności publicznej, a także ochrony środowiska.

W ustawie o swobodzie działalności gospodarczej ustawodawca wskazał okoliczności, których wystąpienie może spowodować odmowę wydania koncesji, ograniczenie jej zakresu lub odmowę zmiany koncesji (art. 56 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Jednym z przypadków jest sytuacja, gdy przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, określonych w ustawie lub szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

Odmowa udzielenia koncesji podyktowana brakiem „spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej” jest poprzedzona fakultatywnym sprawdzeniem faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji.

Wątpliwości wzbudza sprawdzanie faktów podanych we wniosku o koncesję w kontekście dawania przez przedsiębiorcę rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej, ponieważ pojęcie rękojmi jest niesprecyzowane i stanowi tzw. klauzulę generalną, podobnie jak np. "zagrożenie obronności i bezpieczeństwa" (art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Należy uznać, że rękojmię prawidłowego wykonywania działalności daje ten przedsiębiorca, co do którego można być zasadnie przekonany, iż działalność gospodarczą objętą koncesją będzie wykonywał w sposób prawidłowy. Przekonanie to odnosi się do sytuacji przyszłej, zawiera zatem w sobie ocenę przedsiębiorcy odnoszącą się do jego działania już po uzyskaniu koncesji, ale sformułowaną w oparciu o dotychczasową, aktualną wiedzę o tym konkretnym przedsiębiorcy. Tym samym w każdym przypadku ocena taka będzie nieco inna, choć w konkluzji umożliwiająca konstatację, że dany przedsiębiorca daje (lub nie) rękojmię prawidłowego wykonywania działalności (zob. J. Nowacki, O przepisach zawierających klauzule generalne (w:) *Studia z teorii prawa*, Kraków 2004, s. 133 i n.).

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną pomiędzy stronami jest, czy powód w wystarczającym zakresie daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wynika, że powód był w latach 1998-2009 wielokrotnie skazywany za popełnione przestępstwa umyślne przeciwko mieniu.

Powszechnie przyjmuje się, że przesłankę braku gwarancji wykonywania działalności gospodarczej wypełniają również przestępstwa, które mogą wpływać na negatywną ocenę wykonywania działalności gospodarczej sensu largo, czyli przestępstwa oddziałujące na wykonywanie każdej działalności gospodarczej (zob. Z. Muras, Komentarz do art. 33 Prawa energetycznego, System Informacji Prawnej LEX).

W ocenie Sądu, popełnienie tego typu przestępstw niewątpliwie stanowi podstawę odmowy udzielenia koncesji. Przystępstwo zaboru mienia niewątpliwie wykazuje związek z prawami majątkowymi i z obrotem prawnym, a więc pozostaje także w związku z przedmiotem działalności gospodarczej. W literaturze ugruntowany jest także pogląd, iż prawomocne skazanie przedsiębiorcy jest wystarczającą przesłanką do odmowy udzielenia koncesji (zob. Z. Muras, op. cit.). W przypadku gdy o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi wystąpi podmiot gospodarczy Prezes URE dążąc do ustalenia, czy wnioskodawca spełnia określone przepisami warunki udzielenia koncesji bada, czy osoba kierująca takim podmiotem gospodarczy nie była karana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ustalenie przez Prezesa URE, iż powód dopuścił się popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, za które został prawomocnie skazany wyrokami sądu karnego, oznaczało konieczność odmowy udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Zatem stwierdzenie istnienia rękojmi wykonywania działalności gospodarczej, względnie jej braku, jest kwestią oceny dokonywanej na podstawie będących w posiadaniu organu informacji dotyczących predyspozycji, cech i dotychczasowego zachowania przedsiębiorcy, przy uwzględnieniu charakteru prowadzonej działalności. Jak wskazuje się w orzecznictwie dawanie rękojmi należytego wykonywania działalności gospodarczej należy traktować jako jedną z przesłanek udzielenia koncesji, co oznacza, że spełnienie wymogów formalnych nie jest wystarczające (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 stycznia 1996 r., sygn. akt II SA 1793/94, „Wokanda” 1996, nr 5, s. 41, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2007 roku, sygn. akt VI ACa 1019/07).

W sytuacji, gdy ubiegający się o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi dopuścił się popełnienia przestępstw przeciwko mieniu i nie upłynął jeszcze ustawowy termin zatarcia skazania (liczony od daty zakończenia wykonywania kary) za w pełni uzasadnioną należało uznać ocenę Prezesa URE, że powód nie daje rękojmi należytego prowadzenia działalności gospodarczej. W świetle informacji dotyczących wcześniejszej postawy moralnej powoda zasadny jest bowiem brak zaufania do powoda. Na odzyskanie pełnego zaufania społeczne powód musi zasłużyć poprzez wykazanie się nienaganną postawą w okresie do upływu terminu na zatarcie skazania. Okres na zatarcie skazania został ustanowiony przez ustawodawcę w tym celu aby skazany miał możliwość swoim zachowaniem wykazać, że jego postawa moralna uległa pozytywnej zmianie i są podstawy do uznania, że zasługuje na pełne zaufanie społeczne.

Zdaniem Sądu, zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 50 ustawy Prawo energetyczne nie zasługuje na uwzględnienie. Prezes URE w pełni zasadnie, zgodnie z tym przepisem był uprawniony do zastosowania w prowadzonym postępowaniu przepisu art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i na jego podstawie, przed wydaniem decyzji, sprawdzenia czy podmiot występujący o wydanie koncesji daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej.

Odnosząc się natomiast do zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego należy zaznaczyć, iż nie skutkowały one zmianą bądź uchyleniem zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312). W związku z powyższym zarzuty dotyczące przepisów postępowania administracyjnego nie poparte nowymi twierdzeniami, czy dowodami nie zostały uwzględnione przez Sąd.

Zdaniem Sądu dodać należało, iż we wniosku o udzielenie koncesji powód nie wykazał, że spełnia określony w art. 33 ust.1 pkt 2 PE wymóg dysponowania środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej lub, że ma możliwość ich pozyskania. Wskazane we wniosku środki finansowe w wysokości 187 700 zł nie mogą być uznane za wystarczające do prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi w zakresie i na zasadach przedstawionych przez powoda we wniosku koncesyjnym. Okoliczność ta została pominięta przez Prezesa UKE w uzasadnieniu decyzji. Jednak mając na uwadze interes wnioskodawcy, należało na nią wskazać jako na istotną i mającą wpływ na treść wyroku w sprawie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc jako bezzasadne.

SSO Witold Rękosiewicz.